

تولید و الاهیات اصلاحات: فیض مقاومت‌ناپذیر

نویسنده: آر. سی. اسپرول

در تفکر تاریخی جنبش اصلاحات، عقیده بر این است که: نوزایی بر ایمان مقدم است. ما همچنین معتقدیم که نوزایی مانرجیستیک (*monergistic*) است. البته این کلمه‌ی سنگینی است. اساساً به این معنی است که عمل الاهی‌ای که تولد دوباره یا نوزایی نامیده می‌شود، کار خدا به تنهایی است. یک ارج (*erg*)، یک واحد کار، یک واحد عمل است. کلمه‌ی انرژی (*energy*) از همین ایده می‌آید. پیشوند مونو (*mono*) یعنی «یک». بنابراین، مانرجیسم یعنی «کار یک نفره». یعنی عمل نوزایی در قلب انسان کاری است که خدا تنها با قدرت خودش انجام می‌دهد - نه ۵۰ درصد قدرت خودش و ۵۰ درصد قدرت انسان، یا حتی ۹۹ درصد قدرت خودش و ۱ درصد قدرت انسان. این ۱۰۰ درصد کار خداست. او و فقط او، قدرت تغییر وضع روح و قلب انسان را دارد تا ما را به ایمان بیاورد.

علاوه بر این، او تاثیری که می‌خواهد به وجود بیاورد را به وجود می‌آورد. وقتی خدا شما را خلق کرد، شما را به وجود آورد. شما به او کمک نکردید. این عمل حاکمانه‌ی او بود که به شما حیات بیولوژیک بخشید. به همین طریق، این عمل او و فقط اوست که شما را به مرحله‌ی تولد دوباره و خلقت تازه می‌آورد. از همین رو، ما این را فیض مقاومت‌ناپذیر می‌نامیم. این فیض است که عمل می‌کند. این فیض است که چیزی که خدا می‌خواهد به وجود بیاورد را به وجود می‌آورد. اگر ما قطعاً در گناهان و خطایای خود مُرده‌ایم؛ اگر قطعاً اراده‌ی ما توسط شهوات جسم‌مان به اسارت گرفته شده است و لازم است از جسم‌مان آزاد شویم تا نجات پیدا کنیم، پس در تحلیل نهایی نجات باید چیزی باشد که خدا در ما و برای ما انجام می‌دهد، نه چیزی که ما به هر شکلی بتوانیم برای خودمان انجام دهیم.

به هر روی، ایده‌ی مقاومت‌ناپذیری این ایده را مطرح می‌کند که کسی ممکن نیست بتواند هیچ مقاومتی در برابر فیض خدا انجام دهد. با این حال، تاریخ بشریت تاریخ مقاومت بی‌امان در برابر شیرینی فیض خداست. فیض مقاومت‌ناپذیر به این معنی نیست که امکان ندارد در برابر فیض خدا مقاومت شود. قطعاً ما توانایی مقاومت در برابر فیض خدا را داریم، و در برابر آن مقاومت می‌کنیم. تفکر این است که فیض خدا آنقدر قدرتمند است که توانایی غلبه بر مقاومت طبیعی ما را دارد. اینطور نیست که روح‌القدس مردم را در حالی که دست و پا و فریاد می‌زنند، بر خلاف اراده‌شان به سوی مسیح می‌کشد. روح‌القدس تمایل و وضع اراده‌ی ما را تغییر می‌دهد تا در حالیکه ما قبلاً نسبت به پذیرش مسیح بی‌میل بودیم، اکنون مایلیم و حتی فراتر از آن. قطعاً ما

به سوی مسیح کشیده نشدیم؛ به سوی او دویدیم و او را با شادمانی پذیرفتیم چون روح القدس قلب ما را عوض کرد. دیگر آن قلبهای سنگی که نسبت به فرامین خدا و دعوت انجیل تاثرناپذیرند وجود ندارند. وقتی خدا ما را مخلوقات جدید می‌سازد، سختی قلبمان را ذوب می‌کند. روح القدس ما را از مرگ روحانی بر می‌خیزاند؛ بنابراین نزد مسیح می‌آییم چون می‌خواهیم نزد او بیاییم. دلیل اینکه می‌خواهیم نزد مسیح بیاییم این است که خدا پیش‌تر عمل فیض را در روح ما به انجام رسانده است. بدون آن عمل، هرگز میلی برای آمدن به نزد مسیح نمی‌داشتیم. به همین دلیل است که می‌گوییم نوزایی پیش از ایمان می‌آید.

من کمی در استفاده از اصطلاح فیض «مقاومت‌ناپذیر» مشکل دارم؛ نه چون به این آموزه‌ی کلاسیک باور ندارم، بلکه چون برای بسیاری از افراد گمراه‌کننده است. به همین خاطر، اصطلاح فیض «موثر» را ترجیح می‌دهم چون فیض مقاومت‌ناپذیر خدا بر آن چیزی تاثیر می‌گذارد که خدا قصد دارد تاثیر بگذارد.

دکتر آر. سی. اسپرول، بنیانگذار سازمان خدمات لیگونیر و بناکننده‌ی کلیسا Saint Andrew's Chapel در شهر سن‌فورد، ایالت فلوریدا بوده است. ایشان اولین ریس دانشگاه Reformation Bible College بوده و بیش از صد جلد کتاب به رشته تحریر درآورده که می‌توان به قدوسیّت خدا (*The Holiness of God*) اشاره کرد.

این مقاله در وبسایت [سازمان خدمات لیگونیر](https://fa.ligonier.org) منتشر شده است.